

Onwetendheid....

In december 1994 liep ik met een demonstratierekenliniaal onder mijn arm. Die had mijn wiskundeleraar mij net laten zien. Twee zesdeklassers zien dat even aan:

"Wat is dat nou weer?"

"Wel, dat zie je toch? Dat is de geldmeter voor de kerstactie voor Mozambiek!"

Sloopzucht....

"Hé, dat is een leuk ding!"

"Pas op! Die heb ik net geleend! Wees nou voorz...!"

"Hé, dat lange ding kan eraf. Kan dat doorzichtige ding er ook af?"

"NEE! Hier d'r mee!"

"Van wie heb je hem eigenlijk geleend?"

"Van de scheikundeleraar. Die staat je nu boos aan te kijken!"

Medelijden....

Ik zit in de trein wat na te rekenen uit mijn boek.

Twee passagiers - nauwelijks ouder dan ikzelf - kijken het hoofdschuddend aan:

"Och, moet je dat nou toch zien! Een rekenliniaal! Die kan zichzelf niet eens een rekenmachine veroorloven!"

"Hé, moet je de mijne effe lenen?"

Agressie....

Andere leerling tegen wiskundeleraar:

"Meneer, meneer, Thomas beweert, dat hij met dat stukkie plastic rekensommen kan maken. Dat is toch niet echt zo? Hij zit mij in de maling te nemen, hè?"

Leraar:

Thomas van der Zijden

"Nee hoor"

Er wordt toch nog even een valse blik op mij en de rekenliniaal geworpen.

Waar is nu toch die status gebleven, die bewondering? Die krijg je als moderne schuiver alleen nog maar van mensen die vroeger met de rekenlat uitstekend konden werken, maar dat helaas zijn vergeten. Ze kunnen zich alleen nog maar herinneren, dat het razend ingewikkeld was.

Er is nog een heel scala aan reacties mogelijk. Neem een Aristo mee, laat hem 'casual' op uw bureau slingeren of kijk er eens geïnteresseerd op en rapporteer de reacties aan de MIR.